

FOAIE PAROHIALĂ IUNIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Oare Dumnezeu este greu de găsit?

Dumnezeu nu este greu de găsit, căci poate fi descoperit ușor de rațiune, sau prin strădaniile noastre, sau prin darul lui. Printre argumentele despre existența lui Dumnezeu, Sfântul Toma ne spune că, privind la ordinea universului, rațiunea noastră poate înțelege că dincolo de ea este un cărmuitor, tot așa cum, văzând un ceas, își dă seama că este cineva care l-a făcut: ceasornicarul. La fel, contemplând ordinea universului, omul realizează că există o Minte divină. Totuși, această cunoaștere imediată a lui Dumnezeu nu este

limpede și precisă, de aceea este necesar un studiu, o aprofundare, o implicare directă și o dorință de cunoaștere a lui Dumnezeu. Ca să putem înțelege, să ne gândim la o asemănare: oamenii știu că există apa, știu ce este apa, dar chimistul o cunoaște mai bine, deoarece a studiat acest element vital, a dorit să-l cunoască și s-a implicat mai mult decât un om obișnuit.

Există în om o înclinație naturală către adevăr, există o înclinație a voinței către iubire, există în om o dorință naturală de Dumnezeu.

Așa cum stomacul tânjește după hrană, ochiul după lumină și urechea după armonie, la fel sufletul omului tânjește după Dumnezeu. **„Ne-ai creat pentru tine, Doamne”**. Mulți înțeleg în mod greșit acest lucru și caută să-și potolească această sete altfel decât în Dumnezeu; asta este ca și cum omul știe că stomacul are nevoie de mâncare, dar îl distruge oferindu-i băutură din belșug.

Dumnezeu nu este greu de găsit, fiindcă ni se oferă ca Dar divin. Viața noastră naturală este un dar. Sufletul nostru vine în trup din afara lui, direct ca un dar din mâinile lui Dumnezeu. Viața supranaturală ne este dată tot din afară, prin Botez. În Crez, mărturisim cu toții: „A coborât din ceruri”. Sfântul Paul ne spune: „Căci prin har ați fost mântuiți datorită credinței și aceasta nu e de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 8).

Nimeni nu poate cumpăra Darul divin, însă îl poate vinde după ce l-a primit, așa cum l-a vândut Iuda trădătorul.

Dacă Dumnezeu ni s-a dăruit și este ușor de găsit, de ce sunt atât de puține suflete care vin la El? Vina este doar a omului, nu a lui Dumnezeu. Situația se aseamănă cu aceea a unor oameni care stau ziua într-o cameră întunecoasă și se plâng că lumina nu ajunge până la ei, când tot ceea ce ar trebui să facă pentru a o avea ar fi să ridice jaluzelele.

Omul este prea mândru, prea plin de sine, prea cu nasul pe sus.

Harul lui Dumnezeu ne este dat în măsura în care ne deschidem sufletul pentru a-l primi. Singura limită a capacității noastre de a-l primi este chiar voința noastră. Unele suflete abia se deschid, doar printr-o crăpătură, și primesc foarte puțin; altele se abandonează complet și sunt coplesite, pline, de harul divin. Sunt și suflete blocate, închise, cu temeri mari, pentru că refuză să deschidă ușa și să lase să intre aerul proaspăt al harului lui Dumnezeu. **„Iată, eu stau la ușă și bat! Dacă cineva ascultă glasul meu și-mi deschide ușa, voi intra la el și voi sta la masă cu el și el cu mine”**. Clauza este spre noi și nu înspre Dumnezeu, fiindcă el nu intră cu forța. Noi îl împiedicăm să intre, noi fugim de El. „Au iubit mai mult întunericul decât lumina” (Ioan 3,19).

Adevărul este că Dumnezeu nu este greu de găsit, ci noi ne temem să fim găsiți. De aceea, în Sfânta Scriptură suntem adesea încurajați de Domnul. Chiar de la Nașterea lui Isus la Bethleem, îngerii i-au încurajat pe păstori: „Nu vă temeți!” În timpul celor trei ani cât a stat pe pământ, Isus i-a încurajat deseori pe apostoli: „Nu vă temeți!” După Înviere, le spune ucenicilor: „Nu vă temeți!”

Există trei frici false care ne țin departe de Dumnezeu:
1. Vrem să fim mântuiți, dar nu de păcatele noastre;
2. Vrem să fim mântuiți, dar nu printr-un efort prea mare;
3. Vrem să fim mântuiți, dar așa cum vrem noi și nu cum vrea Dumnezeu.

1. *Vrem să fim mântuiți, dar nu de păcatele noastre!*

Prima ispită cu care satana l-a ispitit pe Isus a fost să-l determine să renunțe la mântuirea sufletelor și să se concentreze asupra „salvării” sociale, transformând pietrele în pâine, pornind de la premisa falsă că stomacul flămând și nu inima pervertită provoacă nefericirea unei societăți. **Foarte mulți cred că scopul primordial al lui Dumnezeu, al religiei, este să ușureze dificultățile de natură economică; adesea, omul se roagă, apelează la Dumnezeu, doar în momentele de încercare și se revoltă împotriva lui dacă nu îi umple portofelul.**

Foarte mulți sunt convinși că treaba Creștinismului este să contribuie la dispariția sărăciei de pe pământ, și atât. Suntem dornici să fim salvați de sărăcie, de război, de boală și de nesiguranță economică, pentru că aceste feluri de a fi salvați nu se ating de capriciile, de pasiunile și de

poftele noastre dezordonate. Acest tip de religie este, într-adevăr, foarte plăcut, fiindcă nu tulbură cu nimic conștiința individului; greșeala este că se încearcă să se compenseze ceea ce este în neregulă în interiorul omului, încercând să îndrepte lucrurile spre exterior. De exemplu, cineva fură miliarde de dolari, și în loc să restituie ce a furat, să-i ceară iertare lui Dumnezeu, se duce și face o donație la un orfelinat sau la săraci, dar nu se atinge de nevoia de ispășire pentru păcate, de reparare și de mântuire a sufletului. Când oamenii stau de vorbă despre religie, nimeni nu obiectează nimic, cu condiția să nu aibă de-a face cu purificarea de păcat și de vină. Astfel, **multe suflete stau tremurând la poarta binecuvântării și nu îndrăznesc să intre „temându-se ca nu cumva, pe Dumnezeu avându-L, să nu mai aibă nimic altceva”.**

2. *Vrem să fim mântuiți, dar nu printr-un efort prea mare!*

Tânărul bogat, care a alergat la Isus, a plecat trist pentru că avea multe bogății și Isus i-a vorbit despre renunțare și desăvârșire (Matei 19, 16-22). Isus vrea ca noi să fim desăvârșiți după cum Tatăl ceresc este desăvârșit. Muzicianul își iubește vioara și întinde corzile printr-o tensiune sacrificială, pentru ca ele să poată produce sunete mai frumoase. La fel și Domnul ne supune jertfelor, ca să facă din noi sfinți. **Teama că iubirea lui Dumnezeu va cere de la noi lucruri extraordinare îi face pe mulți să refuze să se alăture turmei Sale, deoarece adevărul presupune responsabilitate.**

Orice dar al lui Dumnezeu, natural sau supranatural, cere un răspuns din partea sufletului. În

ordinea naturală, oamenii refuză să accepte darul prieteniei, fiindcă le creează obligații. **Acceptarea prieteniei lui Dumnezeu necesită renunțarea la ce este josnic; mulți devin vânători de chilipiruri în religie și diletanți în materie de morală, refuzând să zdrobească idolii falși din inima lor.** Vor să fie mântuiți, dar nu cu prețul crucii; în viața lor se aude provocarea de pe Calvar: „Coboară-Te de pe cruce și vom crede!”.

Omul modern vrea diplomă fără să meargă la cursuri, vrea bani fără să muncească, vrea Paradisul, dar fără să facă nimic. Unora ca aceștia, Sfântul Augustin le reamintește: „Cine te-a creat fără tine, nu te poate mântui fără tine!”.

3. *Vrem să fim mântuiți, dar așa cum vrem noi, nu cum vrea Dumnezeu.*

Sunt mulți oameni care spun că trebuie să fie liberi să-l adore, să-l slujească și să creadă în Dumnezeu așa cum vor ei, cum simt și când simt ei. Acest lucru este adevărat în măsura în care spunem că toți cei ce conduc o mașină pot conduce cum vor ei, cum simt ei, și nu conform unor reguli de circulație bine stabilite. Noi trebui să-l adorăm pe Dumnezeu așa cum vrea El, cum trebuie adorat doar Dumnezeu, și nu așa cum vrem și simțim noi. Când pacientul merge la medic, nu îi spune: „Vreau să

(text inspirat din cartea *Pacea inimii*, de Fulton J. Sheen)

fiu vindecat cum consider eu, nu cum vrei tu!”. Nu, medicul este acela care stabilește și boala, și tratamentul.

În mod analog, este un enorm egoism și o uriașă trufie la aceia care se exprimă la modul: „Cum văd eu religia” sau „Ce cred eu despre Dumnezeu”.

O religie personală este la fel de înșelătoare și de periculoasă precum o matematică personală. Trebuie să-l slujim pe Dumnezeu în felul lui, așa cum ne învață Scriptura, și nu după capul nostru.